

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jana Ferneckého a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: **Mgr. L. H.**

sídlem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**

sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím:

v odeprání nahlížení do spisu žalovaného vedeného ve věci mimořádných opatření č. j. MZDR 15757/2020-28/MIN/KAN a č. j. MZDR 16214/2020-6/MIN/KAN

v nevydání rozhodnutí o tom, že žalobce není účastníkem řízení o vydání těchto mimořádných opatření

v neučinění opatření proti nečinnosti žalovaného ze strany ministra zdravotnictví

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků řízení

1. Žalobce podal dne 20. 8. 2020 žádost o umožnění nahlížení do spisové dokumentace vedené ve věci v záhlaví specifikovaných mimořádných opatření žalovaného vydaných dne 19. 8. 2020, a to se zdůvodněním, že své právo k nahlížení do spisu odvozuje od § 27 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 38 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“).
2. Žalovaný v odpovědi ze dne 25. 8. 2020 této žádosti nevyhověl a poukázal na to, že v řízení o vydání opatření obecné povahy nelze hovořit o účastnících řízení, protože se § 27 správního řádu vůbec nepoužije. Vydání mimořádných opatření podle zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**ZOVZ**“), nadto probíhá bez řízení o návrhu opatření obecné povahy (bez připomínkového řízení).

3. V návaznosti na to žalobce dne 25. 8. 2020 uplatnil proti postupu žalovaného stížnost a zejména poukázal na § 27 odst. 3 správního řádu s tím, že mimořádná opatření mu zakládají povinnost, takže má postavení účastníka řízení. V podání ze dne 26. 8. 2020 pak žalobce žalovaného vyzval k upuštění od nezákonného zásahu, ve kterém uplatnil totožnou argumentaci.
4. V reakci na výzvu ze dne 26. 8. 2020, jakož i ve vyřízení stížnosti ze dne 4. 9. 2020 žalovaný svou argumentaci zopakoval, poukázal i na odbornou literaturu k (ne)použití § 27 v řízení o návrhu opatření obecné povahy, přičemž pokud v případě mimořádných opatření nemohou osoby podávat ani námitky či připomínky, nelze o právu nahlížet do spisu hovořit, neboť zde není dán ani právní zájem takové osoby.
5. Žádostí ze dne 30. 9. 2020 se žalobce domáhal přijetí opatření proti nečinnosti ve věci neumožnění výkonu práv účastníka řízení (nahlížení do spisu) a s tím spojené nečinnosti při vydání rozhodnutí, že žalobce není účastníkem řízení o předmětných mimořádných opatřeních podle § 28 správního řádu.
6. Ministr zdravotnictví v odpovědi na tuto žádost vyšel z předešlé komunikace a zdůraznil, že pokud nelze hovořit o správním řízení a o použití § 27 správního řádu, z logiky věci se nepoužije ani § 28 správního řádu, neboť jeho použití se odvíjí od existence správního řízení. Žalobce proto není opomenutým účastníkem či osobou, jehož účastenství je sporné, proto vůbec nebylo namístě vydávat usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu. Ten navíc hovoří o rozhodování v pochybnostech, které zde nebyly.
7. V návaznosti na uvedené se žalobce proti postupu žalovaného bránil žalobou podanou dne 12. 11. 2020, v níž se domáhal *prohlášení* (deklarace), že žalovaný nezákonně zasáhl (zároveň dovozoval, že zásah stále trvá) do jeho práv tím, že mu neumožnil nahlédnout do spisu, že nevydal rozhodnutí, že není účastníkem řízení, a že ministr v této věci nepřijal opatření proti nečinnosti.
8. Žalobce zopakoval, že se domáhal účastenství v řízení o předmětných mimořádných opatřeních, která se vztahují na každou osobu (tedy i na žalobce) a která mu zakládají povinnosti. Za této situace byl žalovaný povinen žalobci umožnit nahlížet do spisové dokumentace těchto opatření anebo vydat usnesení, že není účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu. Ministr zdravotnictví toto bezpráví dále jen prohloubil a nedostál povinnosti nadřízeného orgánu podle § 80 správního řádu.
9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě námitky žalobce odmítl a znovu poukázal na již předestřenou argumentaci.
10. V replice na toto vyjádření pak žalobce poukázal na to, že žalovaný přehlíží § 4 odst. 1 a 4 správního řádu, a upozornil na to, že nemá možnost uplatnit své oprávněné zájmy ve věci obsahu správního spisu, přičemž toto právo má i podle čl. 42 Listiny základních práv EU. Svou repliku pak žalobce uzavřel tím, že není nic jednoduššího, než aby žalovaný prohlásil, že se na žalobce dotčená opatření nevztahují.

II. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

11. Vzhledem k povaze žalovaného zásahu i vyjádřením účastníků řízení se soud nejprve zabýval splněním podmínek potřebných k projednání návrhu ve věci samé, včetně toho, zda lze tvrzený zásah vůbec pojmově za nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. považovat.
12. Žalobce ve své žalobě identifikoval celkem tři zásahy žalovaného, potažmo ministra spočívající i) v odepření nahlížení do spisu, ii) v nevydání rozhodnutí o tom, že žalobce

není účastníkem řízení a iii) v neučinění opatření k odstranění nečinnosti spočívající v popsanych jednáních žalovaného.

13. V této souvislosti soud nejprve připomíná, že podle § 82 s. ř. s. se může „každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl přímo zaměřen proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou domáhat u soudu ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný“.
14. První otázkou, kterou si však musí soud v případě zásahové žaloby položit, je, zda jednání žalovaného vůbec může z povahy věci představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015 - 160, č. 3687/2018 Sb. NSS, jenž byl sice později zrušen nálezem Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, tyto závěry však zpochybněny nebyly). Za situace, kdy jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 82 s. ř. s., musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. – chybí zde totiž podmínka řízení spočívající v přijatelném tvrzení nezákonného zásahu. Odmítnout žalobu z uvedeného důvodu lze podle rozšířeného senátu tehdy „je-li nemožnost, aby v žalobě tvrzené jednání bylo nezákonným zásahem, zjevná a nepochybná. Soud zde bude přihlížet též k závěrům ustálené judikatury, která dále vysvětluje, které úkony veřejné správy nezákonným zásahem nejsou a nemohou být (např. jednotlivé procesní úkony správního orgánu, které směřují k vydání rozhodnutí a samy o sobě nepředstavují zásah do práv účastníka řízení [...]). Existuje-li rozumná pochybnost, [...] je třeba zkoumat další „procesní“ podmínky věcné projednatelnosti žaloby, a pokud jsou splněny, žalobu věcně projednat.“
15. Ve světle těchto základních východisek přistoupil soud k posouzení žalobcem identifikovaných zásahů, přičemž z níže vyložených důvodů dospěl k závěru, že v jejich případě již *prima facie* nelze o nezákonném zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s. pojmově hovořit.
16. Pokud jde v první řadě o odepření nahlížení do správního spisu žalovaného, zdejší soud nijak nepřehlíží, že správní soudy již v minulosti opakovaně posuzovaly otázku, zda odepření nahlížení do správního spisu může pojmově představovat nezákonný zásah. Dospěly přitom k závěru, že odepření nahlédnutí do spisu může být (výjimečně a s přihlédnutím k okolnostem věci) samostatným nezákonným zásahem. V této souvislosti lze z novější judikatury ve finančních věcech připomenout např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2018, č. j. 9 Afs 85/2016 - 51, v němž ten výslovně připustil, že „odepření práva nahlížet do spisu ... může v určitých případech samo o sobě zasáhnout do práv daňového subjektu. Půjde o případy, ve kterých bude daňovému subjektu v rozporu se zákonem znemožněno nahlížet do podstatné části daňového spisu, což má za důsledek zásah do práva na spravedlivý proces, event. o případy, kdy správce daně opakovaně a hrubě poruší pravidla pro zpřístupnění daňového spisu“. V rozsudku ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016 - 138, pak užití těchto závěrů připustil kasační soud i pro jiné (než daňové) správní řízení (konkrétně se jednalo o řízení před katastrálními úřady). Výslovně zmínil, že „i neumožnění nahlédnout do spisu může být podle okolností nezákonným zásahem, který se nemusí projevit pouze jako vada řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, nýbrž může pro toho, komu je nahlédnutí odepřeno, podle okolností (opět spíše výjimečně) představovat samostatnou újmu na právech s reálnými dopady, a tedy případně ... být nezákonným zásahem.“

17. Ani v posledně citovaném rozsudku však Nejvyšší správní soud neopustil požadavek, že je nutné i na půdorysu odepření nahlížení do spisu vždy nejprve posuzovat, zda tvrzené jednání vůbec může představovat nezákonný zásah. Odmítnutí žaloby proti odepření nahlížení do spisu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z důvodu, že napadené jednání (postup) správního orgánu nemůže být nezákonným zásahem, ostatně předpokládá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2021, č. j. 8 Azs 110/2020 - 58, bod 16.
18. V tomto ohledu soud nemohl odhlédnout od zvláštní povahy procesu vydávání mimořádných opatření podle ZOVZ, jež se odlišuje od případů řešených v citovaných rozhodnutích. V první řadě přitom podotýká, že mezi účastníky není sporné, že tato mimořádná opatření jsou opatřeními obecné povahy. K tomu lze poukázat především na § 94a odst. 2 ve spojení § 80 odst. 1 písm. g) ZOVZ, z nichž je zjevné, že mimořádné opatření nařizované postupem podle § 69 zákona o ochraně veřejného zdraví je vydáváno formou opatření obecné povahy (viz též rozsudek zdejšího soudu ze dne 13. 11. 2020, č. j. 18 A 59/2020 - 226).
19. Pokud se tedy žalobce domáhá nahlížení do spisu ve věci těchto mimořádných opatření s odkazem na § 27 správního řádu, který upravuje účastenství jen ve správním řízení (nikoli při všech postupech podle správního řádu), je potřeba nejprve posoudit, zda se toto ustanovení při vydávání opatření obecné povahy vůbec může uplatnit.
20. Obecná úprava opatření obecné povahy a jejich vydávání je obsažena v části šesté správního řádu, přičemž ta o účastenství ani o vedení, resp. zpřístupnění spisové dokumentace nehovoří. Lze proto vyjít z § 174 odst. 1 správního řádu, podle kterého pro řízení podle této části platí obdobně ustanovení části první a přiměřeně ustanovení části druhé, obsahující obecnou úpravu správního řízení (vč. § 27, resp. § 38). Pouze přiměřené použití úpravy správního řízení vychází z toho, že řízení o návrhu opatření obecné povahy není správním řízením ve smyslu § 9 správního řádu (pojem řízení je zde zavádějící - viz též Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, § 174). Přiměřené použití ustanovení o správním řízení tak u opatření obecné povahy bude připadat v úvahu jen tam, kde to odpovídá povaze tohoto správního aktu a kde je-to v dané souvislosti nezbytné.
21. Přestože přitom platí, že u opatření obecné povahy, mimořádná opatření dle ZOVZ nevyjímaje, je správní spis veden (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 4 As 301/2020 - 147), o účastenství v řízení ve smyslu § 27 správního řádu zde vůbec hovořit nelze. Řízení o návrhu opatření obecné povahy totiž nemá své konkrétní účastníky, což je dáno tím, že opatření obecné povahy dopadá na blíže neurčený okruh dotčených osob. Jak ostatně poukázal již žalovaný, tento názor zastává také doktrína. Ta i v případě obecné úpravy opatření obecné povahy vylučuje přiměřené použití § 27 správního řádu s odůvodněním, že řízení o vydání opatření obecné povahy účastníky nemá (viz Vedral J. *Správní řád - komentář*. 2. vyd. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1382). Na podkladě územních plánů, jakožto opatření obecné povahy, pak obdobně i judikatura stojí na závěru, že při jejich pořizování a vydávání žádní předem určení účastníci řízení nejsou. Existuje zde okruh blíže neurčených, tzv. dotčených osob, které mohou podle svého procesního postavení uplatňovat připomínky nebo námitky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 5 As 85/2015 - 36, č. 3460/2016 Sb. NSS, bod 30).
22. S ohledem na uvedené tak v případě opatření obecné povahy vůbec nepřichází v úvahu přiměřená aplikace institutu účastenství ve správním řízení podle § 27 správního řádu

(nejsou zde žádní blíže určení účastníci). Tento závěr je pak v případě mimořádných opatření ještě podepřen skutečností, že podle § 94a odst. 2 věta druhá ZOVZ se o návrhu těchto opatření ani žádné „řízení“ podle části šesté správního řádu nevede, což také znamená, že v jejich případě není možné vůbec uplatnit ani námitky a připomínky. Tím spíše je proto nesmyslné dovozovat účastenství v postupu jejich vydávání.

23. Pokud přitom vůbec nelze uvažovat o účastenství v řízení, nelze pojmově hovořit ani o právech účastníků řízení. Nahlížení do spisu ze strany účastníka řízení (resp. z titulu účastenství) ve smyslu § 38 odst. 1 správního řádu tak z povahy věci vůbec nepřichází v úvahu. Dotčení žalobce na právech účastníka řízení, kterých se dovolává, lze tak označit za *a priori* vyloučené – v tomto směru nelze vytýkané jednání pojmově za nezákonný zásah vůbec označit.
24. K tomu soud dodává, že přestože se žalobce nahlížení do spisu domáhal výhradně z titulu svého účastenství v řízení, soud podotýká, že vzhledem k absenci možnosti se na procesu vydávání mimořádných opatření jakkoli podílet a vyjadřovat se k nim je zde z povahy věci vyloučen i možný právní zájem k nahlížení do spisu ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu. V tomto směru ostatně žalobce nic konkrétního nenamítal a nesl žádné konkrétní důvody, o něž svůj zájem na nahlížení do spisu opírá. Setrval jen ve zcela obecné rovině poukazující na to, že jsou mu těmito opatřeními stanoveny povinnosti, přičemž tuto skutečnost navíc vždy spojoval s tím, že je účastníkem řízení. Kdyby přitom soud bez dalšího na tento argument přistoupil, vedlo by to k absurdnímu a nesmyslnému závěru, že by zde právní zájem svědčil v zásadě všem osobám v České republice. Již jen pro úplnost pak soud doplňuje, že nesmyslnou je i argumentace ustanovením čl. 42 Listiny základních práv EU, neboť toto ustanovení se vztahuje na orgány

EU, nikoli členských států a pro posuzovanou věc je proto irelevantní; nehledě na to, že Listina základních práv EU je aplikovatelná pouze v případě uplatňování unijního práva (čl. 51 odst. 1).

25. Ve vztahu k vytýkanému zásahu ad ii) pak soud s ohledem na výše uvedené konstatuje, že v případě mimořádných opatření logicky nepřipadá v úvahu ani aplikace § 28 odst. 1 správního řádu, tj. rozhodování o tom, že někdo není účastníkem řízení o návrhu opatření obecné povahy. Rovněž v tomto případě je tak možný nezákonný zásah pojmově vyloučen.
26. Podle § 28 odst. 1 správního řádu platí, že „(z)a účastníka bude v pochybnostech považován i ten, kdo tvrdí, že je účastníkem, dokud se neprokáže opak. O tom, zda osoba je či není účastníkem, vydá správní orgán usnesení, jež se oznamuje pouze tomu, o jehož účasti v řízení bylo rozhodováno, a ostatní účastníci se o něm vyrozumí. Postup podle předchozí věty nebrání dalšímu jednání a rozhodnutí věci.“
27. Soud předně poukazuje na to, že předmětné ustanovení je z povahy věci úzce provázáno s vlastním vymezením účastenství ve správním řízení (§ 27). Pakliže se toto vymezení v případě opatření obecné povahy neuplatní (o účastnících řízení zde nelze vůbec hovořit), nelze předpokládat rozhodování o tom, že někdo je či není účastníkem řízení. K tomu lze ve shodě se žalovaným doplnit, že § 28 odst. 1 správního řádu navíc předpokládá vydání usnesení tehdy, pokud o účastenství v řízení existují pochybnosti. Pokud ovšem žádné pochybnosti nejsou (v případě mimořádných opatření z povahy věci ani být nemohou),

správní orgán usnesení vůbec nevydává. Ani z tohoto pohledu tak vydání požadovaného usnesení nepřichází v úvahu.

28. Nesmyslnost žalobcovy konstrukce pak dokládá i ta skutečnost, že i kdyby snad žalovaný rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem řízení, neznamenalo by to, že se povinnosti ukládané mimořádnými opatřeními na žalobce nevztahují – takové rozhodnutí by tak bylo zcela bezobsažné, neboť na jeho postavení by se tím nic nezměnilo. Soud proto i zde uzavírá, že vydání usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu o tom, že žalobce není účastníkem řízení ve věci vydání mimořádných opatření dle ZOVZ, se zásahovou žalobou domáhat nelze.
29. V této souvislosti soud pro pořádek dodává, že s ohledem na judikaturu Ústavního soudu rovněž zvažoval, zda by nepřicházela v úvahu změna žaloby na žalobu nečinnostní ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s. a zda by tedy neměl žalobce v tomto ohledu poučit. Dospěl však k závěru, že vydání usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu se na daném skutkovém půdorysu rozhodně nelze domoci ani prostřednictvím nečinnostní žaloby. Soud v první řadě poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 8. 2004 č. j. 52 Ca 28/2004 - 67, č. 362/2004 Sb. NSS, který na podkladě účastenství podle starého stavebního zákona (zákon č. 50/1976 Sb.) dovodil, že procesní rozhodnutí (nyní usnesení) o tom, že osoba je či není účastníkem řízení nelze považovat za rozhodnutí ve věci samé ve smyslu § 79 s. ř. s. (Nejvyšší správní soud pak na tyto závěry odkazoval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019 - 40).
30. Soud přitom nepřehlédl, že v jiných rozhodnutích Nejvyšší správní soud připustil, že negativní usnesení dle § 28 odst. 1 správního řádu může být za určitých okolností rozhodnutím podle § 65 s. ř. s. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 4 As 13/2013 - 26, a ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014 - 147, č. 3288/2015 Sb. NSS). Tato rozhodnutí se ale vůbec nevyjadřují k tomu, zda je možné se vydání předmětného usnesení (vždy) domáhat prostřednictvím nečinnostní žaloby. Především pak lze poukázat na závěry posledně citovaného rozsudku, v němž Nejvyšší správní soud uzavřel, že pokud správní orgán vydal rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu v době, kdy již takové rozhodnutí nemohl vydat (správní řízení zde již bylo skončeno), nejedná se o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Obdobnou optikou totiž nemůže jít o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. ani v nyní posuzované věci, v níž vydání rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu s ohledem na vše shora uvedené také nepřichází v úvahu. Z tohoto pohledu lze proto obranu cestou nečinnostní žaloby považovat za zcela irelevantní.
31. Výše popsané závěry pak podle soudu nutně dopadají i na třetí žalobcem identifikovaný zásah, který měl podle něj spočívat v nesprávném postupu ministra zdravotnictví, jenž žalobci neposkytl náležitou ochranu proti nečinnosti při odepření nahlížení do spisu, potažmo nevydání rozhodnutí podle § 28 odst. 1 správního řádu. Jestliže tyto aspekty postupu žalovaného nemohou být nezákonným zásahem, nemůže jím být ani to, že ministr v tomto směru kroky žalovaného nenapravit (žalobci věcně nevyhověl). Zde by bylo ostatně sporné i to, zda lze v případě úkonu, představujícího z pohledu žalobce prostředek ochrany proti tvrzenému zásahu žalovaného, spatřovat další samostatný zásah správního orgánu ve smyslu § 82 s. ř. s.
32. S ohledem na vše výše uvedené proto Městský soud v Praze uzavírá, že nebyly splněny podmínky řízení o žalobě, přičemž tento nedostatek je neodstranitelný. Proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

33. O odmítnutí žaloby soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť nerozhodoval o věci samé (srov. § 49 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*).
34. O nákladech řízení o žalobě rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. Jelikož soud žalobu odmítl, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
35. O vrácení soudního poplatku ve výroku III. pak soud rozhodl podle § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2021

Mgr. Aleš Sabol v. r.

předseda senátu